

[Vanggaard.]

ogsaa i denne Samling og paa denne Dag har været omtalt, nemlig Spørgsmaalet om Jordbeskatningen. Det kan jo være to Ting. Man kan tale om andre Former for Jordbeskatning indenfor de Skattebeløb, som for Tiden hviler paa Jord, men man kan ogsaa deri lægge, at om ikke just al Skat, saa en meget stor Del af Skatten bør lægges over paa Grundværdien. Af det sidste er jeg den bestemteste Modstander. Jeg mener, at det er en Ekspropriation af Ejendomsbesiddernes Formue, der tilsigter at gøre dem umyndige, og jeg kan ganske slutte mig til de af det ærede Medlem Hr. Pinstrup paa det Omraade fremsatte Udtalelser.

Vi har altsaa Jordbeskatning for en Del af den Skat, som svares i den faste Ejendomsskat. Vi har faaet Grundværdibeskatning ved Loven af 31. Maj 1926 — det er en Kendsgerning — og alle kan da ønske, at de Vurderinger, som knytter sig til Gennemførelsen af en saadan Lov, bliver saa nøjagtige som muligt, men der er der sikkert i Praksis noget tilbage at ønske. Det er utvivlsomt vanskeligt for en Kommission at fælde en saadan Bedømmelse, naar en hel Del forskellige Faktorer skal tages i Betragtning, baade Jordens Godhed, dens Evne til at give Udbytte under de foreliggende Forhold og i Forbindelse hermed Beliggenhedsmomentet. Det vil let gøre en saadan Taksation indviklet og usikker, og den synes ogsaa — med Rette eller med Urette — stadig væk at blive omgivet af Mistænksomhed. Ogsaa den nuværende Indenrigsminister, Hr. Dahlgaard, har udtalt, at denne Jordværditaksation sikkert lod meget tilbage at ønske.

Jeg har ingen reelle Grunde til at mistænke, at den ikke foregaar rigtigt, men jeg tror alligevel, at en Ændring i den vilde være paa sin Plads, enten man saa vil nøjes med det, vi har, som jeg foretrækker, eller det ender med, at man gaar videre men indenfor det bestaaende Skattebeløb.

Naar vi har bevaret en Del af Ejendomsskylden, har Hovedgrunden været den, at man har villet bevare en Del af Skatten for de købstadlignende Ejendomme paa Landet: Kroer, Købmandsgaarde, Villaer, Fabrikker, Teglværker o. s. v., som, hvis vi gaar over til den rene Grundværdibeskatning, vil faa en meget ringe Ejendomsskat, medens de endnu har en ret betydelig Ejendomsskyld. Det vilde derfor det, vi nu har haft i en Aarrække, betyde en overordentlig stor Skatteforskydning.

Det har alligevel været muligt at indføre lige Skat paa lige Jord gennem de ens-

artede Fradrag, vi har for alle Ejendomme. Men det er det mærkelige, at en Del af Landboerne ivrigt stiller Krav om, at vi skal gaa over til den rene Jordværdibeskatning, og de har naturligvis en Forbunds-fælle i Ejerne af de paagældende købstadlignende Ejendomme paa Landet, Ejerne af Villaer, Købmandsgaarde, Teglværker, Fabrikker o. s. v., og derfor møder det Krav i alt Fald tilsyneladende med en ret betydelig Styrke.

Nu er der jo dem, der vil paastaa, at de Resolutioner, som vedtages, f. Eks., naar der holdes Generalforsamling af Husmandsforeninger, skal man ikke tage saa særdeles alvorligt, det er for en Del politiske Agitatorers Spil, men det kan man vel ikke hævde. Det kunde synes at være Tilfældet, naar enkelte af disse Foreninger har vedtaget at indsende Hyldesttelegrammer til Ministeriet Stauning umiddelbart efter dets Tiltræden — det er ikke sket hos de mere nøgterne Jyder. Men en Grundskyldsresolution undgaar man jo sjældent paa et saadant Delegeretmøde. Nu er det muligt, at ikke alle, der er til Stede, med lige Begejstring stemmer for en saadan Resolution, men der er jo et gammelt Ord, der siger, at den, der tier, samtykker.

Der er altsaa fremdeles Næring for Agitation om videredreven Ændring i Jordbeskatningen, saaledes at den gaar helt over til Grundskyld. Som sagt, jeg ønsker det ikke, men jeg siger, at der er dog en Forskel paa, om man paatænker kun at forandre den Ejendomsbeskatning, vi har, til Jordskyld, altsaa holde sig indenfor de samme skattemæssige Beløb, eller man tilsigter at gaa over til store Skatter, som jeg er en bestemt Modstander af.

Men jeg tror, det vilde være af Værdi, hvis vi i Fremtiden kunde komme tilbage til Hartkornsbeskatningen. Den var i sin Tid en fortrinlig Maalestok, men det forrykkedes. Som Følge af Opdyrkningen blev den, særlig i Jylland, en ringe Maalestok for en Ejendoms Værdi, dog ikke, fordi de Principper, der var nedlagt i den, var forkerte, tværtimod, de Principper, der laa til Grund for Hartkornsbeskatningen, har den Dag i Dag deres fulde Gyldighed ved Bedømmelsen af en Landejendoms Godhed.

Det, jeg sigter til, er Ønskeligheden af at faa en ny Matrikel, væsentlig baseret paa samme Grundlag som den Matrikel, vi har, maaske med et noget færre Antal Klasser. Der var en Afgivelse, som anvendtes en Del, idet den lette Sandjord var beskattet uforholdsmæssig højt. Det vil man naturligvis nu frafalde, men ellers